

[Elisabeth Bruun Olesen]

dukter, som Eternitfabrikken har haft, fordi Eternitfabrikken jo har haft en tidsgrænse for sin dispensation. Alene det, at man sætter en tidsgrænse på, får altså sat lidt fut i produktudviklingen, for at sige det på den måde.

Arbejdsministeren sagde, at man tog problemet alvorligt, og det tror jeg da også på, og at arbejdstilsynet havde anbefalet en hurtigere afvikling af dispensationerne bl.a. med hensyn til bremsebelægninger. Arbejdsministeren var også positiv over for vores motiver til at fremsætte disse forslag og antydede ikke som bl.a. venstre og fremskridtspartiet, at vi forsøgte at slå politisk plat af sagen. Det har vi heller ikke gjort; vi har faktisk diskuteret problemet i lang tid, også for hele problematikken i forbindelse med indeklimaet kom op.

Jeg synes, det er godt, at arbejdsministeren har en positiv holdning til det. Jeg ville dog ønske, at man kunne komme til at diskutere sagen i arbejdsmiljørådet, således som man har skullet i lang tid. Redegørelsen kom i november på baggrund af, at vi havde diskuteret det sidste år i april, og nu har vi april igen, og det er faktisk ikke blevet diskuteret i arbejdsmiljørådet endnu. Det er jo ikke, fordi hastigheden, hvormed arbejdsmarkedets parter tager sig af det her, ligefrem er specielt stor.

Jeg håber da, at arbejdsministeren vil se til, at der sker noget i et tempo, som er hurtigere end det, der er set indtil nu, så der kommer en asbestbekendtgørelse i løbet af et par måneder, der retter på disse ting og sætter tidsgrænser på. Så kan man diskutere – og det skal vi gøre i udvalget – om det skal være de tidsgrænser, som arbejdstilsynets redegørelse indeholder, og som giver længere dispensation end dem, VS og socialdemokratiet er fremkommet med.

Socialdemokratiet kunne ikke tilslutte sig VS' forslag om helt øjeblikkelig ophævelse af dispensationen. Nu er det altså kun den om eternitpladerne, der skal hæves med det samme.

Omkring bremsebelægningerne har vi den 1. januar som frist, og socialdemokratiet har 1. juli. Jeg synes ikke, vi skal skændes om det halve år fra eller til. Lad os da ikke diskutere, om den ene eller den anden dato er rigtig. Vi ville faktisk synes, at alene det, at man fik sat den 1. juli 1987 på, var et gigan-

tisk spring fremad. Det vil virkelig være et stort skridt fremad, så vi er meget glade for den ændring, der er sket i socialdemokratiet og i – i alle tilfælde dele af – LOs holdning til hele denne debat om asbest. Vi tror faktisk, at grunden til, at den ændring er sket, er det pres, der har været udefra.

Det kan godt være, at indeklimadebatten om asbest har været overbetonet nogle gange i forhold til faren, i forhold til arbejdspladserne, men ikke desto mindre har debatten ført til, at folketinget, socialdemokratiet, LO og også regeringspartierne er blevet tvunget til at tage denne diskussion mere alvorligt. Det havde man altså ikke gjort, hvis der ikke havde været den offentlige debat, så derfor er den offentlige debat meget vigtig i denne sammenhæng.

Fru Elsebeth Kock-Petersens bemærkning vil jeg ikke kommentere omkring politisk plat og angst; det har jeg for så vidt allerede gjort. Jeg vil blot takke hr. Tommy Dinesen for, at SF støttede det.

Jeg mener også, at man i udvalgsarbejdet selvfølgelig skal kigge på, om arbejdere, som bliver anvist arbejde, skal kunne sige nej, hvis de skal arbejde med asbest. I dag får de 2 ugers karantæne, hvis de nægter at tage imod et anvist arbejde, og det skal selvfølgelig ikke være sådan. Det er en absurditet, at man nu med den ene hånd vil rive asbestpladerne ned i institutionerne, mens man åbenbart med den anden hånd fortsat skal sætte asbest op udenfor på tagene, og at de arbejdere, der nægter det, den dag i dag slæbes i arbejdsretten, som tilfældet f.eks. har været med Rørlæggernes & Blikkenslagernes Fagforenings medlemmer. Det synes vi også vi skal prøve at finde en løsning på i udvalgsarbejdet.

Jeg vil også takke de radikale, som påskønnede initiativerne og delte frygten for asbest. Jeg synes, at folketinget i fællesskab skulle prøve at nå frem til et resultat. VS ønsker ikke at sætte sig på asbesten og sige, at det er VS' fortjeneste, hvis Danmark gøres asbestfrit, selvfølgelig ikke. Vi mener, vi har bidraget med lidt, og det synes vi er godt, men vi erkender da, at andre også har arbejdet med det. Vi er glade, hvis dette problem kan løses i fællesskab og man tager partitaktiske hensyn væk.

Vi vil ikke finde os i – for at sige det endnu en gang – at vi skal skydes i skoene, at vi